

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

KAMER VBIS

A R R E S T

nr. 204.361 van 27 mei 2010

A. 111.227/Vbis-31

In zake: 1. **de Privatgesellschaft mit beschränkter Haftung
TREUHANDGESELLSCHAFT LEINEN und Co,**

2. **GEHLEN Manfred,**

beide vertegenwoordigd door
Mr. Guido ZIANS, Mr. Andrea HAAS en
Mr. Rainer PALM, advocaten,
kantoor houdende te 4780 Sankt-Vith
Aachener Strasse 76
bij wie woonplaatskeuze is gedaan,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
- de minister van Buitenlandse Zaken,
- de minister van Mobiliteit en Vervoer,
- de minister van Landsverdediging,
- de minister van Financiën,
- de minister van Economie,

vertegenwoordigd door
Mr. François LIBERT, advocaat,
kantoor houdende te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaatskeuze is gedaan.

I. Onderwerp van het beroep

1. Het op 8 oktober 2001 ingestelde beroep strekt ertoe de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 8 augustus 2001, (vertaling in het Duits bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juni 2002).

II. Verloop van de procedure

2. Arrest nr. 106.189 van 30 april 2002 heeft de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling afgewezen.

Arrest nr. 162.600 van 21 september 2006 heeft het beroep van de toenmalige eerste verzoekende partij verworpen en heeft bevolen de debatten te heropenen.

De verzoekende partijen hebben een aanvullende memorie ingediend. De verwerende partij heeft een aanvullende memorie ingediend.

Mevr. Wanda VOGEL, eerste auditeur bij de Raad van State, heeft een aanvullend verslag opgemaakt.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting die heeft plaatsgehad op 10 juni 2009 om 14.30 uur.

De hr. Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraad, heeft verslag uitgebracht.

Mr. Guido ZIANS, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en Mr. Axel KITTEL, loco Mr. François LIBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Mevr. Wanda VOGEL, eerste auditeur, heeft een met dit arrest eensluidend advies uitgebracht.

De bepalingen betreffende het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, zijn toegepast.

III. Feiten

3. Overeenkomstig het koninklijk besluit van 31 december 1953 houdende regeling nopens de inschrijving van motorvoertuigen en aanhangwagens, moet iedere persoon die in België verblijft en die een motorvoertuig of een aanhangwagen in het verkeer op de openbare weg wil brengen, vooraf ingeschreven zijn in het repertorium bedoeld in artikel 2 van dat besluit. In het verslag aan de Koning bij het bestreden besluit staat dat een aanzienlijk aantal van de ingezetenen in België rondrijden met voertuigen die te hunner beschikking gesteld worden door buitenlandse werkgevers met wie zij door een arbeidscontract verbonden zijn. In andere gevallen staan buitenlandse commerciële ketens hun Belgisch cliënteel toe gebruik te maken van in het buitenland ingeschreven voertuigen, en zo te ontsnappen aan de Belgische verkeersfiscaliteit.

Het bestreden besluit wil dit fenomeen bestrijden door te bepalen dat voertuigen die in het verkeer gebracht worden door personen die in België verblijven, niet in het buitenland ingeschreven mogen worden, behalve in een beperkt aantal gevallen, vastgesteld in artikel 3, § 2, van het besluit. Het gaat om de gevallen waarin a) het voertuig door een buitenlandse verhuurder voor een maximumduur van achtenveertig uur ter beschikking wordt gesteld, b) het voertuig gebruikt wordt door een natuurlijk persoon bij de uitoefening van zijn beroep en ingeschreven is in het buitenland op naam van een buitenlandse eigenaar met wie de persoon door een arbeidsovereenkomst verbonden is, c) de auto bestuurd wordt door een ambtenaar die in België verblijft en werkt voor een internationale instelling gelegen in een andere lidstaat van de Europese Unie, en d) de eigenaar van het voertuig als tijdelijk afwezige persoon wordt beschouwd.

4. De eerste verzoekende partij is een bedrijf dat bij een leasemaatschappij naar Luxemburgs recht voertuigen leaset en die krachtens het bestreden besluit ertoe gehouden is voertuigen in België in te schrijven.

De tweede verzoeker is bestuurder van een leasemaatschappij naar Luxemburgs recht. Aangezien hij zijn woonplaats in België heeft, mag hij luidens het bestreden besluit geen bedrijfsauto meer gebruiken die niet in België ingeschreven is.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

5. In hun verzoekschrift verklaren de verzoekende partijen dat ze de artikelen 2, 3, 4, 5, 6, 10 en 16 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen betwisten.

Artikel 2 van het bestreden besluit bepaalt dat een voertuig slechts in het verkeer gebracht mag worden als het ingeschreven is en de nummerplaat draagt die bij de inschrijving werd toegekend. Het bepaalt bovendien de uitzonderingen op de inschrijvingsplicht voor bepaalde types van voertuigen. De vier aangevoerde middelen bevatten evenwel geen bezwaar dat op deze bepaling als zodanig betrekking heeft.

Artikel 3 van het bestreden besluit betreft de personen die ertoe gehouden zijn hun voertuig te laten inschrijven, zelfs indien deze voertuigen reeds in het buitenland zijn ingeschreven. Uit de door de verzoekende partijen aangevoerde middelen kan worden afgeleid dat hun grieven betrekking hebben op artikel 3, § 1, en § 2, 1/ en 2/, en dat ze deze grieven aanvoeren in hun hoedanigheid van afnemer van een dienst. De verzoekende partijen verkeren niet in een situatie die ingedeeld kan worden bij een van de gevallen vervat in artikel 3 en tonen dit evenmin aan.

Artikel 4 van het bestreden besluit betreft het in het verkeer brengen in België van voertuigen die in het buitenland ingeschreven zijn door personen die in het buitenland verblijven. De vier aangevoerde middelen bevatten geen bezwaar tegen deze bepaling en de verzoekende partijen vallen niet onder de toepassingsregels van dit artikel aangezien ze in België verblijven.

Artikel 5 van het bestreden besluit betreft de tijdelijke inschrijving van een voertuig en vermeldt onder meer de verplichtingen inzake verzekering die in dat geval van toepassing zijn. De verzoekende partijen kunnen onder het toepassingsgebied van deze bepaling vallen en laken in hun middelen de betreffende bepaling wat de verzekeringsverplichting betreft, genoemd in artikel 5, § 2.

Artikel 6 van het bestreden besluit omschrijft het repertorium van de voertuigen en stelt de doeleinden vast waarvoor de persoonsgegevens van het repertorium worden verwerkt. De verzoekende partijen laken deze bepaling niet in hun middelen en tonen evenmin hun belang bij het bestrijden van deze bepaling aan.

Artikel 10 van het bestreden besluit heeft betrekking op de aanvraag tot inschrijving. De verzoekende partijen kunnen onder het toepassingsgebied van deze

bepaling vallen en laken in hun middelen inzonderheid artikel 10, § 1, in zoverre een inschrijving op naam van een buitenlandse leasemaatschappij die niet over een dochtermaatschappij in België beschikt, niet mogelijk is. Bovendien laken ze artikel 10, § 3, tweede lid, voor zover het de bevoegdheid van de Belgische overheid overschrijdt.

Artikel 16 van het bestreden besluit betreft de vorm en het uitreiken van het kentekenbewijs. Deze bepaling maakt geen onderscheid tussen personen naargelang hun verblijfplaats. De kritiek van de verzoekende partijen op deze bepaling betreft hoofdzakelijk artikel 3, § 1, tweede lid, c).

Uit wat voorafgaat, volgt dat het beroep slechts ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen artikel 3, § 1, en § 2, 1/ en 2/, alsook tegen de artikelen 5, § 2, en 10, § 1 en § 3, tweede lid, van het bestreden besluit.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

6. Een eerste middel wordt ontleend aan schending van de artikelen 43 en volgende, alsook van de artikelen 49 en volgende van het EG-Verdrag, en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Bovendien worden machtsoverschrijding aangevoerd alsmede schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel en het wettigheidsbeginsel.

6.1. In een eerste onderdeel betogen de verzoekende partijen dat de overeenkomsten voor het verhuren en leasen van voertuigen vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 49 en volgende van het EG-Verdrag, en dat wat betreft de verhuur- of leasemaatschappijen die optreden als aanbieder van diensten, het bestreden besluit op verschillende punten strijdig is met het vrije verkeer van diensten, dat door deze verdragsbepalingen gewaarborgd wordt.

In de eerste plaats vloeit uit het bestreden besluit voort dat een persoon die in België verblijft eerst het voertuig dat hij in het verkeer wenst te brengen moet laten inschrijven, zelfs indien het voertuig reeds in een andere lidstaat ingeschreven is. Dit vereiste maakt het grensoverschrijdend verrichten van verhuur- en leasediens ten minder aantrekkelijk, aangezien voor de huurder of de leasingnemer een bijkomende administratieve last in het leven wordt geroepen, die niet van

toepassing is in het geval van Belgische verhuur- en leasemaatschappijen, en die de buitenlandse verhuur- en leasemaatschappij niet kan uitvoeren in de plaats van de huurder of de leasingnemer, tenzij deze buitenlandse vennootschap een dochtermaatschappij opent in België. Het bestreden besluit houdt bijgevolg een discriminatie van de buitenlandse verhuur- en leasemaatschappijen in, die niet als proportioneel kan worden beschouwd, zelfs indien ze ingegeven zou zijn door dwingende redenen van algemeen belang.

Ten tweede verwijzen de verzoekende partijen naar de bijzonder korte termijn waarin een persoon die in België verblijft een voertuig in België moet laten inschrijven. Dit gegeven wordt in het tweede onderdeel van het middel uiteengezet.

Ten derde heeft het bestreden besluit tot gevolg dat de gebruiker van een buitenlands huur- of leasevoertuig die in België verblijft, belasting verschuldigd is die niet door de verhuur- of leasemaatschappij die in het buitenland gevestigd is kan worden overgenomen en die deze niet van haar belastingen kan aftrekken.

Ten vierde moet voor de betreffende voertuigen een verplichte Belgische aansprakelijkheidsverzekering worden gesloten, zelfs indien ze voor een korte duur worden verhuurd of in leasing worden gegeven. Uit de Europese richtlijnen betreffende de aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen blijkt dat het voertuig verzekerd moet worden in de lidstaat waar het is ingeschreven. Hieruit volgt dat voor de betreffende voertuigen reeds een verzekering is gesloten indien ze niet in België ingeschreven zijn, namelijk in de lidstaat waar de verhuur- of leasemaatschappij gevestigd is. Er bestaat dus geen dwingende reden van algemeen belang om in zulk geval zowel de inschrijving in België als de verplichting om in België een verzekering aan te gaan op te leggen.

Ten vijfde zouden de administratieve lasten en kosten verbonden aan de inschrijving van de betreffende voertuigen in België door in het buitenland gevestigde verhuur- en leasemaatschappijen een aanzienlijke uitgave betekenen, die deze maatschappijen aan hun klanten moeten doorberekenen, en die bijgevolg ook een groot concurrentieel nadeel vormen.

6.2. In een tweede onderdeel van het middel stellen de verzoekende partijen dat wat de Belgische huurder of leasingnemer betreft, het bestreden besluit op verschillende punten ook in strijd is met het vrije verkeer van diensten.

De verzoekende partijen laken in dat verband de zeer korte termijn (48 uur) gedurende welke een persoon die in België verblijft een voertuig dat in het

buitenland ingeschreven is kan gebruiken zonder dat het in België moet worden ingeschreven. Deze termijn geldt niet voor iemand die in het buitenland verblijft en vormt een kennelijk buitensporige beperking van het vrije verkeer van diensten.

6.3. In een derde onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden besluit een schending vormt van de vrijheid van vestiging en van het vrije verkeer van diensten voor de zelfstandige die in het buitenland een beroepsactiviteit uitoefent en er een voertuig heeft gekocht, die bij een buitenlandse vennootschap een voertuig huurt of in leasing neemt, of aan wie een buitenlands bedrijf een voertuig ter beschikking stelt als bedrijfsauto van dat bedrijf. In al deze gevallen wordt deze zelfstandige gediscrimineerd op basis van zijn woonplaats, aangezien hij het betreffende voertuig in België moet laten inschrijven indien hij er zijn woonplaats heeft, wat erop neerkomt dat inbreuk wordt gemaakt op de vrijheid van vestiging en op het vrije verkeer van diensten.

6.4. In een vierde onderdeel van het middel stellen de verzoekende partijen dat uit het bestreden besluit voortvloeit dat de bevoegde overheden van een andere lidstaat er niet automatisch van in kennis worden gesteld dat een voertuig dat vroeger in die lidstaat was ingeschreven, in België is ingeschreven, en dat de Belgische overheid haar bevoegdheid overschrijdt door een inschrijving in een andere lidstaat ongedaan te maken.

7. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aan.

Ze voeren aan dat de uitzondering op de inschrijvingsplicht waarin het bestreden besluit voorziet voor in het buitenland tewerkgestelde werknemers, niet van toepassing is op zelfstandigen die in het buitenland een beroepsactiviteit uitoefenen, wat een discriminatie vormt tussen deze werknemers enerzijds en zelfstandigen, onder wie bestuurders van vennootschappen, anderzijds.

Bovendien stellen de verzoekende partijen dat het bestreden besluit een discriminatie inhoudt tegenover buitenlandse vennootschappen die een voertuig waarvan ze eigenaar zijn als bedrijfsauto ter beschikking stellen van personen die niet in een verhouding van ondergeschiktheid tewerkgesteld zijn en die in België verblijven. De betreffende voertuigen moeten immers in België ingeschreven zijn. Er kan evenmin een huurvoertuig ter beschikking worden gesteld. Bijgevolg is er discriminatie tegenover Belgische vennootschappen in vergelijkbare situaties.

Ten slotte houdt het bestreden besluit eveneens een discriminatie in tussen Belgische en buitenlandse leasemaatschappijen, aangezien deze laatste benadeeld worden door het bestreden besluit, zoals in het eerste middel reeds is uiteengezet.

8. De verwerende partij onderstreept dat inschrijving een essentiële voorwaarde is om overtreiders van de verkeersregels snel te identificeren en de wettelijke verplichting van de verzekering inzake burgerrechtelijke aansprakelijkheid, die in heel Europa van kracht is, te doen naleven. Bovendien is inschrijving eveneens noodzakelijk voor de inning van en het toezicht op de verkeersbelasting die de lidstaten van de Europese Unie kunnen innen. Uit het Internationaal Verdrag inzake het wegverkeer, gedaan te Wenen op 8 november 1968, en richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen valt eveneens af te leiden dat de door de verzoekende partijen aangevoerde schendingen van het Europees recht niet gegrond zijn.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van het gelijkheidsbeginsel, verklaart de verwerende partij dat het door het bestreden besluit nagestreefde doeleinde wettig is en dat de maatregelen in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Beoordeling

9. Artikel 3, § 1, van het bestreden besluit houdt voor natuurlijke personen of rechtspersonen die in België verblijven de principiële verplichting in om het voertuig dat ze in België in het verkeer willen brengen te laten inschrijven in het repertorium van voertuigen waarvan sprake in artikel 6, en dit eveneens indien het voertuig reeds in het buitenland ingeschreven is.

Registratie van voertuigen in een repertorium is het logische gevolg van de bevoegdheid van elke lidstaat van de Europese Unie om op het gebruik van voertuigen belastingen te heffen. Aangezien deze belastingen niet geharmoniseerd zijn, oefenen de lidstaten deze bevoegdheid vrij uit, mits zij daarbij het gemeenschapsrecht in acht nemen. Deze fiscale bevoegdheid geldt ook voor voertuigen die verhuurd, geleased of ter beschikking worden gesteld door een in een andere lidstaat gevestigde vennootschap, indien deze voertuigen daadwerkelijk worden gebruikt op het wegennet van de lidstaat die de belasting heft (HvJ, 21 maart 2002, Cura Anlagen GmbH, C-451/99, leden 40-42).

In zoverre de twee middelen gericht zijn tegen artikel 3, § 1, van het bestreden besluit, volgt uit wat voorafgaat dat de inschrijvingsplicht voor voertuigen als zodanig niet in strijd is met de verdragsbepalingen, aangevoerd in het eerste middel. De ongelijke behandelingen die door de verzoekende partijen in het tweede middel worden gelaakt, vinden geen rechtsgrond in deze bepaling van het bestreden besluit, maar in de hierna onderzochte uitzonderingen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, bepaalt artikel 3, § 1, tweede lid, c), niet dat de eigenaar van het in te schrijven voertuig een vestiging in België moet hebben. Deze bepaling preciseert uitsluitend de aanknopingscriteria op basis waarvan een gebruiker die in België verblijft een voertuig in België moet laten inschrijven. Die eerstgenoemde verplichting vloeit voort uit het in onderlinge samenhang lezen van de artikelen 9, 4/, en 10, § 1, en wordt verder in het arrest onderzocht (punt 13).

10. Artikel 3, § 2, 1/, van het bestreden besluit bepaalt dat een buitenlandse verhuurder gedurende maximaal achtenveertig uur een voertuig ter beschikking mag stellen van een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die ingeschreven is in de bevolkingsregisters van een Belgische gemeente of in een Belgisch handelsregister, zonder dat inschrijving in België vereist is. Voor de betrokken verhuurder en de huurders belemmert de termijn van 48 uur buiten verhouding de vrije dienstverlening, aangezien ze ertoe gehouden zijn het betreffende voertuig in België

te laten inschrijven binnen een zeer korte termijn en verhuur gedurende meer dan 48 uur aldus buiten verhouding bemoeilijkt wordt (HvJ, 21 maart 2002, Cura Anlagen GmbH, C-451/99, leden 44-47).

Het feit dat deze termijn tot zes maanden verlengd is door het latere wijzigend koninklijk besluit van 23 februari 2005 is in casu niet relevant, doordat de conformiteit van het bestreden besluit met de rechtsnormen aangevoerd in de twee middelen moet worden beoordeeld op het ogenblik dat het besluit oorspronkelijk is uitgevaardigd.

Het eerste en het tweede middel zijn gegrond in zoverre ze betrekking hebben op artikel 3, § 2, 1/, van het bestreden besluit.

11. Artikel 3, § 2, 2/, van het bestreden besluit bepaalt dat een voertuig dat in het buitenland op naam van een buitenlandse eigenaar is ingeschreven, ter beschikking kan worden gesteld van een natuurlijke persoon die met deze eigenaar verbonden is door een arbeidsovereenkomst, zonder dat inschrijving in België vereist is. De betrokken persoon moet het voertuig gebruiken bij de uitoefening van zijn beroep.

11.1. In zoverre deze bepaling voorschrijft dat het voertuig eigendom moet zijn van de werkgever die het ter beschikking stelt, sluit het voor de werkgever de mogelijkheid uit om dit voertuig bij een derde-eigenaar te huren of in leasing te nemen. Voor buitenlandse verhuur- of leasemaatschappijen wordt het bijgevolg onmogelijk om hun diensten aan te bieden aan een buitenlandse werkgever voor werknemers die in België verblijven en in België het hun ter beschikking gestelde voertuig gebruiken, zonder het voertuig in België te laten inschrijven. Deze beperking vormt een onevenredige belemmering van de vrije dienstverrichting voor buitenlandse verhuur- of leasingmaatschappijen.

11.2. Voor zover de aangevoerde bepaling voorschrijft dat de werknemer het voertuig uitsluitend bij de uitoefening van zijn beroep mag gebruiken, belemmert ze het sluiten van een arbeidsovereenkomst met een buitenlandse werkgever, aangezien een Belgische werkgever onder dezelfde omstandigheden een voertuig zowel voor de uitoefening van het beroep als voor privégebruik ter beschikking kan stellen. Een buitenlandse werkgever kan het voertuig niet voor privégebruik ter beschikking stellen zonder dat het in België ingeschreven is, wat een onevenredige belemmering vormt van het vrij verkeer van werknemers.

11.3. Voor zover de aangevoerde bepaling voorschrijft dat er een arbeidsovereenkomst moet zijn, sluit ze de zelfstandigen uit die, in ruil voor de diensten die ze voor een opdrachtgever in het buitenland verrichten, onder dezelfde omstandigheden als een werknemer over een voertuig wensen te beschikken. Het feit dat dit voertuig alleen ter beschikking kan worden gesteld indien het in België ingeschreven is, vormt voor deze zelfstandigen een ernstige belemmering van de vrije dienstverrichting.

11.4. Het eerste en het tweede middel zijn gegrond in zoverre ze betrekking hebben op artikel 3, § 2, 2/, van het bestreden besluit.

12. Artikel 5, § 2, van het bestreden besluit bepaalt dat het voertuig dat overeenkomstig paragraaf 1 tijdelijk in België ingeschreven is, gedekt moet zijn door een verzekering voor burgerrechtelijke aansprakelijkheid, afgesloten overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake. Uit de aangevoerde bepaling volgt evenwel niet dat zulke verzekering afgesloten moet worden bij een in België gevestigde verzekeringsmaatschappij. Zulke beperking kan evenmin worden afgeleid uit artikel 10, § 2, van het bestreden besluit, dat inzonderheid betrekking heeft op de gegevens betreffende de verzekering, die bij de inschrijving van het voertuig moeten worden medegedeeld. In zoverre de verzoekende partijen uitgaan van de verplichting verzekerd te zijn bij een in België gevestigde verzekeringsmaatschappij, steunt hun argumentatie op een verkeerde interpretatie van de bestreden bepaling.

De verzoekende partijen lijken zich evenwel te baseren op een interpretatie *a contrario* van de vermelde bepaling, waaruit ze afleiden dat er een Belgische verzekering zou moeten worden afgesloten voor de voertuigen die in België worden verhuurd of in leasing worden gegeven door buitenlandse verhuur- of leasemaatschappijen, of die worden gebruikt door bestuurders van een buitenlandse vennootschap die in België verblijven. Het is de Raad van State niet duidelijk uit welke bepaling van het bestreden besluit zulke verplichting zou voortvloeien. In dit geval kan de argumentatie van de verzoekende partijen bijgevolg evenmin worden aanvaard.

13. Artikel 10, § 1, van het bestreden besluit bepaalt dat de aanvraag tot inschrijving ingediend wordt door de eigenaar of de gebruiker van het voertuig. Uit het in onderlinge samenhang lezen van deze bepaling en artikel 9, 4/, van het bestreden besluit kan worden afgeleid dat de aanvrager van de inschrijving die een rechtspersoon is, moet beschikken over een vestiging in België, ongeacht of hij eigenaar of gebruiker van het voertuig in kwestie is. Een buitenlandse vennootschap die een voertuig ter beschikking wil stellen van een gebruiker in België, is er

bijgevolg toe gehouden om in België een vestiging te hebben indien ze de verplichting van inschrijving in de plaats van deze gebruiker wil uitvoeren. Dit vereiste vormt een onevenredige belemmering van de vrije dienstverrichting voor deze vennootschap.

Het eerste en het tweede middel zijn gegrond in zoverre ze betrekking hebben op artikel 10, § 1, van het bestreden besluit.

14. Artikel 10, § 3, tweede lid, van het bestreden besluit houdt in dat de Belgische overheid die bevoegd is voor de inschrijving van een voertuig, de documenten van een vorige inschrijving in het buitenland intrekt en de bevoegde buitenlandse overheid hiervan in kennis stelt. Deze buitenlandse overheid kan binnen zes maanden vragen dat de ingetrokken documenten haar worden overgezonden.

Aangezien inschrijvingen van motorvoertuigen en de verkeersbelasting die er betrekking op heeft niet aan specifieke Europese rechtsregels onderworpen zijn en niet geharmoniseerd zijn, bepalen de lidstaten vrijelijk, met inachtneming van het gemeenschapsrecht, de criteria op basis waarvan ze een voertuig laten inschrijven en de administratieve formaliteiten die hiertoe moeten worden vervuld. Het loutere feit dat een eventueel buitenlands inschrijvingsbewijs bij de inschrijving van een voertuig in België moet worden overgelegd en dat het door de Belgische overheid bewaard wordt gedurende een periode van zes maanden waarin de buitenlandse overheid die hiervan in kennis wordt gesteld dit inschrijvingsbewijs kan opvragen, levert geen machtsoverschrijding op. De verzoekende partijen geven overigens niet aan welke regels van het gemeenschapsrecht deze bepaling zou hebben geschonden.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Een derde middel wordt ontleend aan schending van de bepalingen van internationaal recht betreffende de inschrijving van motorvoertuigen, inzonderheid van het Internationaal Verdrag inzake het wegverkeer, gedaan te Wenen op 8 november 1968.

De verzoekende partijen betogen dat de door een buitenlandse maatschappij verhuurde of in leasing gegeven voertuigen onder de toepassing van dit verdrag vallen, naar het voorbeeld van de voertuigen die door een buitenlandse vennootschap ter beschikking van een bestuurder worden gesteld. Slechts indien het betreffende voertuig meer dan een jaar zonder grote onderbreking op het Belgisch grondgebied wordt gebruikt, zijn de woorden "internationaal wegverkeer" er niet meer op van toepassing. Wat de aangegeven gevallen betreft, betekent dit dat inschrijving in België slechts na één jaar kan worden opgelegd.

Beoordeling

16. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat de verzoekende partijen betwisten dat het bestreden besluit verenigbaar is met het aangevoerde internationaal verdrag, in zoverre het voorziet in de inschrijvingsplicht voor voertuigen die reeds in het buitenland ingeschreven zijn, die eigendom zijn van een buitenlandse natuurlijke persoon of rechtspersoon en die ter beschikking worden gesteld van personen die in België verblijven, ofwel in het kader van een huur- of leasingovereenkomst, ofwel voor een werknemer, een zelfstandige of een bestuurder die werkt bij de buitenlandse natuurlijke persoon of rechtspersoon. Het eerste en het tweede middel zijn reeds gegrond bevonden wat betreft de bepalingen van het bestreden besluit die met deze situaties overeenstemmen, zodat de eventuele gegrondheid van het derde middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

Wat de overige bepalingen van het bestreden besluit betreft, met betrekking tot welke het beroep ontvankelijk kan worden beschouwd (zie punt 5), kan het gegrond bevinden van dit middel niet tot nietigverklaring daarvan leiden, aangezien deze overige bepalingen geen betrekking hebben op de verplichting tot inschrijving van het voertuig als zodanig.

Het derde middel kan dus geen ruimere nietigverklaring meebrengen dan het eerste en het tweede middel.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat de delegatie van regelgevende bevoegdheid aan de administratie van de BTW en aan de minister van Financiën, bepaald bij artikel 3, § 2, 2/, van het bestreden besluit, onaanvaardbaar is. De delegatie verleend aan de administratie van de BTW betreft het attest dat bevestigt dat er sprake is van de bewuste uitzondering; de delegatie aan de minister van Financiën betreft de gedetailleerde voorwaarden voor het gebruik van het betreffende voertuig. Het bestreden besluit zelf had deze aangelegenheid moeten regelen en mocht ze niet zonder wettelijke machtiging aan de genoemde overheden delegeren.

Beoordeling

18. De delegatie aan de administratie van de BTW, die door de verzoekende partijen wordt bekritiseerd, betreft een attest dat voor elk voertuig afzonderlijk moet bestaan. Het gaat dus niet om een delegatie van regelgevende bevoegdheid, maar om een opdracht die erin bestaat om voor elk individueel geval afzonderlijk een attest uit te reiken dat moet aantonen dat voldaan is aan de voorwaarden van de betreffende bepaling van het bestreden besluit.

De door de verzoekende partijen bekritiseerde delegatie van regelgevende bevoegdheid aan de minister van Financiën, om de gedetailleerde voorwaarden voor het gebruik van het betreffende voertuig vast te stellen, heeft betrekking op detailkwesties van ondergeschikt belang. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, kan de Koning aan de minister het regelen van zulke aangelegenheden delegeren.

Het vierde middel is niet gegrond.

B E S L U I T:

1. De Raad van State vernietigt artikel 3, § 2, 1/ en 2/, en artikel 10, § 1, van het koninklijk besluit van 21 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen.
2. De kosten, bepaald op 694,12 euro, komen ten laste van de verwerende partij.
3. Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden vermeld in dezelfde vorm als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

Dit besluit wordt uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig mei tweeduizend tien door de Raad van State, kamer Vbis, samengesteld uit:

de HH.	Michel HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	Yves KREINS,	kamervoorzitter,
	Jeroen VAN NIEUWENHOVE,	staatsraad,
Mevr.	Vanessa WIAME,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

Vanessa WIAME

Michel HANOTIAU

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.